

2 cuartos cada número.

Surtirá un cop cada
semana.Se ven en todas las
librerías.

LA RAMBLA

SEMMANARI CATALÁ.

2 cuartos cada número.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ,

Carrer Ample, n.º 26.

LIBRERIA DE I. LOPEZ,

Barcelona.

MON DELIRI.

¡Oh fiestas magníficas! ¡oh fiestas útiles!
¡oh fiestas deleitables!...Los extranjeros os abominan, porque
no os conocen; mas los españoles os apre-
cian, porque solo ellos pueden conocerlos.

Pan y toros. JOVELLANOS.

Las aspiracions de cada hu són, que tots los demés pensin com ell. Pero com que si la voluntat universal fós una, lo món fora 'l Paradís, y aquet lloch deleitable va desaparèixer de la terra per causa d' una flaqueza de la humanitat, resulta que tothom veu las cosas baix un prisma diferent y no 's troban dos homes que s' avingan en tot quant pensan.

Jo só un aficionat á toros, pero afieionat ab tots los ets y uts, y voldria que tothom pensés com jo. ¡Desgraciadament no es aixís! Jo may vaig á la plassa que no porti una esquella capàs d' aixordar á mitj públich, y un coixí vell perque tirantlo d' un cantó al altre, ompli de plomas á tota la concurrencia. Jo may m' estich en la plassa sense comprar ventalls per xiular ab lo mànech y taronjas per tirar las pells als barrets dels espectadors. Jo may surto de la plassa que no estiga enregollat d' haver cridat ¡bruto! á cada moment y ¡cochino! á cada pas, y que no m' hagi de comprar un hongo nou perque 'l que porto ha donat més voltas pe 'l circo que un burro en la sinia.

¡Y encara hi ha qui per aixó gosa tractarme de ximple!

¡Y donchs qué dirian si jo fós torero? Perque han de saber vostés que jo fora torero si no fossen tres ó quatre ulls de poll que no 'm deixan córrer ni saltar.

Si senyors, si, jo fora torero. ¿Que més té ser torero que ser un' altra cosa?

Ja sè que dugas lleys de Partidas declaran infames als que per diner lluitan ab bestias braves y que per declararlos tals donan las sevas rahons, pero 'ls que en contra de la meua opinió aixó re-trauen, disputan de mala fé. Afigúrintse vostés

que las Partidas son set, que cada una té una pila de títols y que cada títol té una pila de lleys. Donchs bè: de tantas lleys, no més n' hi ha dugas que donguin aquella nota als lluitadors ab bestias braves. ¡Quántas y quántas ne quedan que no parlan de tal infamia! Hi havia un metje que deya: «Totas las personas que he visitat diuhen que só un asa; pero, com són innumerablement més las que no he visitat que las que si, resulta d' aquí que la majoria no 'm té per asa; de consegüent, no ho só.» Lo mateix dich jo respecte á aquellas disposicions del códich del Rey Sabi.

Per altra part, los contraris maltractan als toreros, perque s' esposan la vida, qu' ells no se l' han donada, allegant per rahó que tots los toreros acaban sos dias en las banyas d' un toro ó del resultat d' alguna banyada. Pero si en aixó anem, en aquet món no 's pót exercir cap carrera ni ofici, perque 'ls atocats moren fent d' advocat; los fusters, fent de fuster, y aixís dels altres. Res d' estrany té, donchs, que 'ls toreros morin exercint lo seu art.

A fé no comprench cóm hi pót haver detractors d' aquesta classe de funcions. No comprench á qui no atrau 'l bullici d' una plassa de toros en dia de corrida; no comprench á qui no entusiasma la surtida de la quadrilla saludant en pés á la presidencia, com los antichs gladiadors romans saludaban al emperador en lo circo dient: *Salve, Cesar, morituri te salutan*; no comprench á qui fa compassió l' caball, bestia que, si bè es la més gloriosa conquista de quantas ha fet l' home, segons expressió de Buffon, la que munta 'l picador ja per res més pót servir; no comprench, en fi, á qui no arrebatava lo toro brau que á la primera embestida á corre-cuita fa saltar la barrera als que 'l capejan baix pena de remetre's mal ferits al mitj del públich.

A últims del passat sigle, una pragmática del Rey D. Carlos III va prohibir en general las festas de toros, esceptuant los pobles en que hi havia concessió perpétua ó temporal ab destino públich, dels seus productes, útil ó piados. Per Reals ordes posteriors, del mateix monarca, va esténders la

prohibició per tot lo Regne, esceptuant Madrit únicament.

Aquestas reals disposicions, sens dupte serian donadas per evitar abusos que hi haurian, encara que no comprench quins podrian ser en tant ensisadoras festas; y la escepció feta de la capital de la Monarquia, proba que á S. M. eran agradables las corridas de toros.

Pujá al trono D. Carlos IV, y creyent, com es de suposar, que 'l seu pare s' encaminaba á abolir aquestas festas, dictá una ley prohibintlas absolutament. Pero á bèn segur que no hauria sigut aquesta la suposició del Rey, á no tenir al seu costat á D. Gaspar de Jovellanos.

No puch atribuir sino que á aquet ministre algun torero n' hi havia fet alguna, 'l que clami contra la meua predilecte diversió de la manera que ho fa. Un célebre literato, com era ell, famós jurisconsult, bon poeta, sabi economista, coneixedor anticuari, insigne magistrat; un home, per acabar, que va sobresurtir en quants estudis se dedicá, sols podia anatematizar los toros de la manera que ho va fer, mogut per la rahó ans dita. Solsament per algun ressentiment particular podia ell alsar la veu fins contra 'ls nobles, perque trobavan gust en presenciar aquets espectacles, que no 's mira gens en calificar de barbaros. ¡Sembla impossible!

L' opinió d' un home tant distingit, naturalment atrau las de molts. Aixís es que, permetentse altra volta las mevas favoritas corridas, no 'm ve de nou que l' célebre novelista Fernan Caballero diga á aquestas festas, *cruels, inhumanas, inmorals, que son un anacronisme en lo sigle que 's precia de il·lustrat*, ni que s' estranyi de que 'ls teatros en que hi actúan bonas companyias sols sigan plens los dias en que surten los artistas favoritos, no passant jamay per aquesta humiliació l' inmens circo ahont s' executan las barbaras funcions de toros.

¡Está clar! L' opinió d' un gran home, encara que siga errada, pot molt.

Per la mateixa causa no 'm fan forsa las ideas que en contra d' aquestas lluitas emiteix l' escriptor senyor Mesoneros y 'l profundo pensador,

honra de nostras lletres, lo nostre compatrici conegut per Ortiz de la Vega, que s'atreveix a suposar que 'l gust als toros es una enfermetat.

Lo que sí no 'm cap a la testa, perque no se trobarhi la rahó, es que en Catalunya may s'ha gin aficionat a aquesta classe de funcions. Si 's donan més de dos corridas l'any, l'empresa hi pert, y aixó fa que jo no puch gosar lo que desitjaria. En Catalunya són molt contadas las plassas de toros, abundant en gran manera en las demás provincias d'Espanya. ¡Llástima! Aquesta es la causa de que alguns sostinguen que fóra molt més productible la plassa si 's llogués per amagatzemar fusta ó per altra classe de depósitos que diuhen que fan falta cerca del port.

¡No 'n faltaria d'altre!

Aixó 'm fa pensar com Figaro, crítich que, ocupantse de tot lo que s'ho mereix, va deixar-se los toros en lo tinter, dich que 'm fa pensar com ell quant diu que no són uns tots los homes, suposat que 'ls d'un mateix país, acás d'un mateix enteniment, no ténen las mateixas costums, ni la mateixa delicadesa, quant veuhen las cosas de tant distinta manera.

¡Oh tempora! ¡oh mores!

FRANCESCH POUS.

CANTARS.

Blauets ne son los teus ulls
com ho es l'aygua del mar;
per ço si algun cop m' embarco
sempre l'aygua estich mirant.

Si algun cop me fa content
no saber de comptes, nena,
es perque no puch contar
mas desdixas y mas penas.

Diuhen que l'amor es cego;
prega á Dèu que fòs vritat,
que mon amor no 't veuria
ni 't hauria d'estimar.

¡Que hermosa es la llum del dia...
mes quant prompte 'n ve la nit!...
¡Qu' hermós era ton carinyo...
Quant prompte 'm vas dá al oblit!...

¡Vaig somiar que m'estimavas...
vaig somiar qu'era ditzós...!
¡l'amor, vaig dí al despertarme,
es un somni, una ilusió!...

ANTONET SERRA.

A PROPOSIT DELS BADELLS.

Ignorem si 'ls nostres lectors haurán sentir parlar de una *corrida* de badells, vulgarment dits *tores*, que, segons diuhen, tingué lloch lo dilluns en la plassa de toros d'aquesta culta, il·lustrada y sapientíssima ciutat de Barcelona.

Com es fácil que no 'n sápigán gran cosa, pera que 's puguian formar idea de lo que son y dels resultats que porta una diversió tant civilizadora a la que 'ls estrangers califcan de bárbara, copiarem alguns trossos de las conversas que aquets dias hem sentit.

Dos noyas.

—¡Tant senzilla 't posas per anar als tores?
—Es clar, xiqueta, en aquets casos no poguent ser la primera tant se val ser la última.

Dos donas en una botiga.

—¡Quina mantellina portava la senyora d'aquí de-
vant! ¿qué 'n valia de moneda?

—¡Quí sab lo que li déu haver costat?

—Diuhen... Pero no 'n parlem que aquí hi han noyas.

En la Rambla dos senyoretas.

—¡Qué tal la corrida?

—Molt bè, hi havia l'Emilio.

—¡Y qué tal van torejar?

—No ho sè, per que jo no vaig véurer res més.

Dos senyors del any vuit.

—¡En qué quedem? ¿Tenian banyas ó no 'n tenian?

—Lo que es lo senyor Arcís que 'ls va véurer dins del xiquero, diu que ben mirats va trobar que 'n tenian.

Altres per l'estil.

—¡Sab que Barcelona es la terra de las donas guapas?

—¡Vol dir?

—Llegeixi 'ls diaris, la linda señorita, la peregrina belleza de la señora..., la hermosa hija de D..., nuestras bellas..., nuestras beldades etc., etc.

Dos senyors de mitja edat.

—Hi van haver cosas molt bonas, si senyor; y la proba es que solsament en Peroy va anar en l'aire.

—Aixó no voldria dir més qu'una cosa.

—Bè, bè, vosté sempre treu conseqüencias estranyas.

Dos joves.

—¡Fins á qui n' hora va durar la funció?

—Fins á mitja nit.

—No pót ser, ¿cóm s'hi haurian vist?

—Prou; lo qu' es á dos quarts de dotze, s'estavan encara vestits en lo café Cuyás.

Un filósop.

Mòlts ne diuhen mal, pero no es més que per enveja. La funció va ser bona; hi han toros formals que no fan lo que aquellas badellas. Varen compèndrer la situació; pobretas! Llástima que las matessen perque tenian avenir. Una esperansa perduda.

Un jove y un senyor vell.

—¡Y las senyoras? Figuris que n'hi havian que portavan vestit blau, altrás rosa, altrás vert, altrás negre... ¡Y quinas camelias, y quins clavells, y quinas mantellinas!

—¡Y las caras, ¿qué tal?

—¡Ah! ¿las caras? N'hi havian de naturals, d'artificials, de totas menas.

—Doncas digui que va véurer lo de sempre.

Una senyora y un jovenet.

—Pero, digui, ¿quina feya més goig?

—Aixó no 's pregunta; la seva noya.

—Ja m'ho pensava; mes no gosava á dirho.

Un tonto.

Lo qu' estava millor era 'l *tendido* de sol, tot plé de soldats.

Un senyor en una botiga.

—Qué n' hauria vist de cosas bonas en la plassa de toros. Hi havia las senyoras y las noyas més guapas de Barcelona.

—Bè, bè, no parlem de cosas passadas.

En un grupo.

Lo que es galanteria, si senyor, figuris que varen donar refresch á las senyoras presidentas.

—¡Y ahont?

—Allí mateix, devant del públich, si, senyor. ¿Donchs qué 's pensa? ¿qué 's creu que encara estem en l'any vuit? No 's pót figurar l'efecte que aixó va produhir. Com no estava en lo programa, va ser una sorpresa molt delicada.

En un grupo.

—Diu que aviat ne darán un altra.

—Ja fòs demà.

—Dèu los benehesca.

Un senyor y una senyora.

—¡Pero á lo menos ho farian ab gracia?

—¡Qué li diré? com la sal está estancada:

Un francés.

—¡Qué aquí totas las senyoras se diuhen lo mateix nom?

—¡Quina pregunta!

—Jo ho deya perque com m'han dit que totas eran manolas...

—¡Sabs que 'n Quim y la Francisqueta han renyit?

—¡Y per qué?

—Per que ella li va dir que no li agradavan los toros.

—¡Qué va anar á las badellas lo dilluns?

—No, senyor; pero 'l diumenge vaig anar á sentir 'l Otello.

En una botiga en que venen coloret.

—¡Qué tal li ha anat lo negoci, senyora Ruperta?

—Malament.

—¡Y aixó?

—Lo dia de la *corrida* las senyoras varen volguer ser morenas.

—¡Ah! ja, pera semblar andalussas.

Dos senyoras.

—¡Quin luxo en la plassa!

—No m'en parli, jo no sè d'hont ha sortit.

—Aixó cada hu s'ho sabrá, jo no m'hi fico.

—Jo tampoch.

Dos conecos.

—¡Valgam Dèu, Sr. Ramon y quinas cosas vaig véurer lo dilluns en la plassa de toros!

—¡Si? home, espliquis, que estich impacient, perque tant y tant se 'n ha dit...!

—Vosté 'm fa riurer ab las sevas pressas; hi han cosas molt dificilas de dir. Primer vegí quatre badells que á dirli la veritat prou me 'n hauria menjat un parell de costellas.

—¡Y qué? ¿Qué mes?

—Mòltas mantellinas, mòltas, mòltas!

—Ja m'hauria agradat per véurer los pamets qu'hi debia haver dessota d'ellas.

—¡Cá! jo no 'ls vaig véurer perque com la plassa es tant grant tot passá despercebut.

—¡Quina llástima!

—¡Calli sant cristiá! Aixó que ho digán las senyoras.

Entre totas las botigas del carrer de la Boqueria s'han venut mes de noucentas mantellinas blancas de catorze rals. En una botiga s'hi llegia: *Mantillas para corridas.*

Sembla qu'aquet estiu la gran moda será portar mantellina blanca.

—¡Y aixó?

—Home, bè s'han d'aprofitar las dels badells.

TRISTOS RECORTS.

Va devallar la innocencia
ab lo primer pare Adan,
mes al véurer que pecaba
entre 'ls àngels se 'n torná.

Tu no 'm volias; mentida
era tant sols ton amor.
¡Quí diria que una verge
pogués fèr dolent á un hom!

Que Dèu 't perdoni, nina,
nina la del bell esguart;
los estels al home guian,
mes tos ulls m'han estraviat.

¡Qué bell es lo cementiri!
¡una tomba, qué rica es!
allí l'hom del món s'allunya,
allí l'hom s'acerca á Dèu.

Ja res me queda en la vida
solsament lo grèu patir:
si mon fat tant terrible era...
¿per que un jorn al món vinguí...?

R. V. y M.

FABULETA.

Havent de marxar á Vich lo senyò Andreu,
Tenia calculat d'anarhi á peu,
Mes quant va ser á l' hora de marxar,
Tenint peresa, á un cotxe va pujar.

Lo que 'ns dóna una gran experiència
De que «contra peresa, diligència.»

CUENTOS DE PRIMAVERA

PER
A. S.

(Continuació).

V.

La nina y la rosa.

Era una nina, si la haguessiu vista, més hermosa que un pom de flors. Cuants la veyan benehian á Dèu, que posá en lo món criaturas tant perfectas. Y no agradava sols per ser hermosa, sino porque era la vera imatge de la innocència.

Set anys tenia, quant un jorn sa mareta comprá un roser. Era bonich; mes no tenia cap rosa. La nina lo mirá al principi ab indiferència, mes un matí vegé que comensava á brotar una poncella, y aixó despertá sa curiositat. Y la poncella aná creixent y la nina sentí augmentar sa curiositat de manera que passava horas enteras mirant lo roser.

—No t'aficionis massa á aquesta flor li deya sa mare, mira que t'ará disgustos. Dèu nos la dóna per que 'ns aprofitem d'ella, mes no per ferla objecte del nostre carinyo.

Mes la nina no comprenent quins disgustos li podia donar una floreta encara no nada, de cada punt sentia per ella una afició més viva.

Un jorn la poncella esclatá y nasqué la rosa tant bonica com s'hagi pensat may y la nina sentí per la flor lo mateix carinyo que avans sentia per la poncella.

Contá totas las fullas de la rosa, á cada instant li trobava una nova gracia y no sabia parlar de altra cosa.

Dos dias lluhí hermosa la flor, y dos dias estigué contenta la nina.

Lo tercer dia, la flor comensá á pérdrer son color

semblá que se posaba trista. La nina cregué que la flor estava mala, mes no digué res. L'endemá las fullas de la rosa comensaren á enmustigarse.

La nina s'en aná plorosa á sa mare, y li demaná un remey per la floreta.

—Ja t'vaig encomenar que no t'hi aficionessis li digué la mare, lo mal de la flor ja no t'cura, ha fet tot son camí y ha de morir-se.

La noya se desconsolá y molt més l'altre dia en que las fullas mustigas de la rosa comensaren á caurer. Sentada en un racó volia y no sabia ocultar lo llanto.

Ja ho veus filla meva, li deya sa mare, posar lo amor en cosas passatgeras es procurar-se disgustos; nodebem estimar més que lo que sia digne de amor y no passe més depressa que nosaltres.

(Seguirá.)

EPIGRAMAS.

—Tu ets lo qui 'm va robar
lo mèu matxo de la quadra!

—Jo robar, senyor?

—Sí, lladra!

—Doncas jo no vull lladrar.

Borni, coix y manco, l' Toni,

Y cansat d' estar solter,

La filla de D. Sever,

Va demaná en matrimoni.

Y propositant tal marit,

Deya n' Sevè á la Maria:

Si no t' vols quedá per tia,

Aprofita aquest partit.

P. M. y Q.

XIU XIU.

Lo dilluns pròxim en lo teatro del Odeon se posará en escena 'l drama de D. Serafi Pitarra, titulat ¡O REY ó RES!

La funció es á benefici del apreciable actor D. Joan Bertran; lo drama es per nosaltres una de las millors obras de son autor y aquestas dos circumstancias unidas á que quasi 's pót dir que será véurer una producció nova, ja que per acabarse la temporada d' estiu quant s'estrená en lo passeig de Gracia sols pogué posarse en escena cinch nits seguidas ab molt éxit. Creyem que farán que la funció sia molt concorreguda, donant per consegüent honra y profit.

Per fi de festa 's posará en escena la pessa en un acte tambe poch vista: LA CAPITAL DEL IMPERI.

Si vol dir París, es ganga, porque no més anant de casa fins al carrer del Hospital, fan lo viatge y 'l veuhen.

Bo fou l' éxit que obtingueren en lo teatro Romea las representacions del drama del senyor Calvet: LA CAMPANA DE LA UNIÓN. Y del disbarat CADA HU PER HONT LA ENFILA del Sr. Vidal Valenciano. Los actors aplaudits y l' autor del primer cridat al final.

Los felicitem.

Havem vist la Revista y crónica de la Exposició universal de 1867, titulada: ESPANYA EN PARÍS, y havem quedat verdaderament sorpresos.

La part literaria está confiada al distingit escriptor don Joseph Castro y Serrano, autor de LA ESPANYA EN LONDRES y altres llibres notables; ab aixó crech que no se n' ha de parlar, porque ja tothom ne t' format judici.

La part de Tipografia é il·lustració supera á quant havem vist fins ara; tal es lo luxu dels tipos, láminas y paper de la obra.

S' admeten suscripcions únicament en casa del senyor Puig en la plassa nova: allá varem véurer nosaltres lo prospecto y primera entrega.

Ja hem arribat á la novena festa dels Jochs florals. No duptem que 'l Saló de Cent se veurá plé de gom á gom, trobantshi entre la concurrencia no pocas noyas,

46

LO COLLARET DE PERLAS.

Pero aquesta mania la portavan fins á tal punt, que quant en Geroni deya que 'n lo seu poble hi havia una cosa dolenta, la Lluçia, que no volia que 'l seu may quedés endarrera per res, deya que 'n lo d' ella era més dolenta.

Si no 'ns voléu créurer á nosaltres, no hi ha més que escoltar la següent conversa.

No crech que 'n lloch del món, deya la Lluçia, hi hagi un poble que quant plou s' hi trovi més fanch que 'n lo mèu.

—Ay santa cristiana!

—Qué!... Qué vols dir? A mi, santa cristiana, no m' ho diguis.

—Anem, fugiu d' aquí!

—Jo no vull fugir; tinch de posar las anellas, y fins qu' estiga llesta no me 'n aniré.

—Ves hont va que 'n lo seu poble hi ha fanch! En lo mèu, 'l dia que plou, portant esclups y tot, jo m' hi trovat arribarme fins á la canyella de la cama.

—A la canyella! ¡Ah, ah, ah, ah!

—Ah, ah, ah! La bajoca... Qué pót ser n' hi ha hagut may més en lo vostre?

—Ni menos vull tornar resposta.

—Digueuho, dona, si sou tant maca.

—Lo dia que ha plogut fort, jo m' he trovat arribarmen fins al genoll.

—Oh! Si aneu á mirar, lo dia que ha plogut fort, en lo mèu 'ns arribava á la cintura.

—Si tant y tant fort voleu dir, en lo mèu ha arribat fins á las espalltas.

—Y cóm hauriau caminat?

—No surtiem de casa.

—Y donchs, cóm sabeu que vos arribava á las espalltas?

—Perque ho vam probar ab una canya.

—Y una canya t' espalltas?

—Bè, bè, ves de callar, ó sino ab un cop de barreta t' estabelló.

—Vos, probeuho!

—Que no!

—Vaja!

—No volen fer lo favor de callar? digué Pere enfadat, alsant los ulls del llibre.

—Y tal! afegí Angela; jo crech que teniu ganas de despertar-me aquest angelet de Dèu!

LO COLLARET DE PERLAS.

47

—¡Es qu' ella sempre vol que 'l seu poble siga més! digué Geroni sens deixar de passar anellas.

—Ell es lo qui ho vol; diu que hi ha més fanch, y un dia també volgué dir qu' hi hagué més cólera que 'n lo mèu.

—Y es clar que hi va ser.

—En lo mèu en un dia sol van morir més de cinquanta.

—En lo mèu, més de cent.

—Pero tots eran de tomátechs y figas; mentres que 'ls nostres tots eran de cólera veritable.

—¡Ca!

—¡Gòs!

—¡Gat!

—Si no calleu vos trech punt en blanch de casa, digué Pere, que no podia ja aguantar tantas disputas.

—Donchs ¿per qué ha de voler que 'n lo seu poble hi hagi hagut més cólera que en lo mèu?

—Perque es aixís.

—Si jo dich que 'l nostre metje es dolent, ó l' apotecari, ó 'l notari, ó 'l sagristá, ella vol que 'n lo seu poble tot ho siga més.

—Sí, sí, porque en lo nostre poble tot es millor.

—Pero dona, si aixó es ser pitjor, digué Pere.

—Ells no 'ns guanyan en re.

—¡Que sí!

—Que no.

—¡Calleu! digué Pere aquesta vegada, ab un crit tant imponent, que 'ls dos criats callaren, y desd' aquell moment ja no 's sentí en la sala més que 'l soroll que feyan las anellas al entrar en la barreta.

Ja 'n tenim dos d' enfadats.

Angela seguia contemplant al nin y 'l seu llabi sonrient s' obria per graus com la poncella d' una rosa, al sentir la fresca besada del matinal oreig.

Pere, algunas vegadas que apartava la vista del llibre, la dirigia á Angela, y al reparar los síntomas que li indicavan qu' ella anava á recóbrar la perduda alegría, també sonreya y deixava guaitar en son rostre senyals que tenian tot lo carácter d' heralts de ditxa.

En Angela també suchseia lo mateix; no era passatger lo sonris que obria son llabi, feya ja dias que guaitava constantment per ell, y tothom atribuia aquell cambi á la vinguda del horfanet.

Se comprenia fàcilment.

que de totes maneres nos agrada més que assisteixin a esta funció que a la que tingué lloch lo dilluns passat en la plassa de toros, poch adaptable a la delicadesa de sentiments propis d'elles.

Lo diumenge passat s'obriren per novena anyada los *Jardins de Euterpe*. Un lluit y numerós públich, si se atent a la estació, aplaudí ab plaher las escullidas produccions musicals del poeta músich Clavé, molt particularment lo nou Rigodon, titulat la *Fontada*, que pertany al género de música descriptiva. Difficil nos fera determinar quina de las cinch parts es la millor; pero no duptem en senyalar la quarta com la de més efectes, ja per lo bè que s'imita una *Tarrabastada* d'estiu des-tacantshi molt oportunament lo conegut cant popular *Plou, plou, Montserrat*, com per la rica instrumentació de que va revestida. Segurs estem de que l'última producció del Sr. Clavé está cridada a ser una de las flors més galanas de son ramellet. Lo públich entre forts aplausos demaná la repetició.

A benefici de D. Fernando Puiguriquer s'estrená en l'Odeon la comedia de D. Narcís Capmany, *La noya del entresuelo*. Si bè lo final s'endeviná desde un principi, la comedia va agradar per los xistes que conté, sobre tot en lo primer acte, y per los contrast dels tipos, alguns magníficament dibuxats. Los actors estigueren bè en sos respectius papers, y los aplausos que s'prodigaren fa créuer que la obra gosará de llarga vida.

¿No deyan cóm ho farien aquest estiu per poder passar lo temps bè divertit? Donchs afigúrintse qu'hi ha una pila de jóvens molt aixerrits y trempats, que s'han proposat formar una societat dramática, y que donará las funcions en lo «Prado Catalan.» Aixó sí que ho trobem bè pensat. ¿Y may dirian cóm se fa per ser socio d'aqueixa societat? Molt fàcilment; se'n van a la confiteria de 'n Cuyás, y en sent allí s'han apuntar, després si volen, fins hi fan un ralet de gasto, y acabat amen Jesus.

Los mantenedors dels Jochs florals ab llur clarejant ingeni han adjudicat los premis que s' repartiran en l'acte de la festa d'aquest any.

Se diuhen ja 'ls noms d'alguns dels poetas premiats, que son, segons havem sentit a dir, los senyors Pons, Blanch, Calvet, Molins y altres.

—¿Que no 'm diu res del *Otello*?
—¿Que no ho sab que 's la ópera en que més se distingeix lo tenor senyor Villani?
—Bè: volia dir per l'orquestra, 'ls coros y demés.
—L'orquestra, dirigida pe 'l senyor Viñas, pót pensar que va millor qu' en la Norma. Los coros... aixís, aixís. Pe 'l demés, lo teatro Principal acostuma a tenir bona entrada tots los vespres d'ópera.

Sol-lució a la Endevinalla.

Lo Grill.

Sol-lució a la Xarada.

Sa-ba-ta.

Sol-lució al Geroglífich.

Lo blanch al costat del negre, resalta més.

ENDEVINALLA.

Jo sò molt negre del cor
y la cara la tinch blanca;
dins de mi, la mare, 's tanca,
de lo millor y pitjor.
La meva sanch fa parlar
lo qu' es blanch, jo negre ho deixo,
y ab tot y ab aixó, aclareixo,
enfosquint lo qu' está clar.

XARADA.

Sempre es primera y tercera
la nova de que estem bons;
ma tercera ab ma segona
forman lo nom d' un minyó;
la primera estich mirantme
quant me miro un sach d' arrós,
y lo qu' es aquí primera
en castellá es hu y segon;
dos y tres hi ha en molts llibres
per no dir quasi bè en tots.
Lo mèu tot es una bestia
que m' agrada. ¿A vostè no?

GEROGLIFICH.

L' AND UVU
E DL MEE AT
E DL MEE AT

Las sol-lucions se donarán en lo número próxim.

E. R.—Ignocent Lopez.

Barcelona 1867.—Imprenta de Narcís Ramírex y Companyia, pas-satge de Escudellers, número 4.

Tothom deya:

—Angela desitjava un nin; una mare, desgraciada n' hi havia donat un, y aixó li tornava la ventura.

Pere ho considerava aixís mateix, y com la ventura d'ella era la d'ell, també era ditxós.

Aixís estava tot, quant de repent s'obra la porta de la sala, entra 'l senyor Cinto, rebat lo barret de palla demunt d'una cadira, s'aixuga 'l front suat ab un mocador de quadros y s'assen-ta esbufegant.

—¿Qué hi ha, senyor Cinto? preguntaren Angela y Pere fixant-se en ell.

—Re.

Y callá deixant véuer en son rostre verdaderas senyals de fort enuig.

Angela, que ho repará, al mateix temps que veyá las miradas d'odi que s' dirigian Geroni y Llucia, digué pera sí sonrient:

—Ja 'n tenim tres d'enfadats.

—Vejam, home, digué 'n Pere, no s'enfadi y espliquins tot com ha anat.

—Jo tinch mal ull, contestá 'l senyor Cinto; pero aquells llabis prims y aquella mirada d'en Tofol ja vos vaig dir qu'eran d'home dolent.

—Anem al grá, digué Pere impacient.

—Ja sabéu lo que 'm passá aquella vetlla que deixí, ó millor dit, que 'n Tofol me prengué 'n Guillemet y en Joanet ab una re-bolada tancantme la porta de tal manera, que be podria dir que me la va tirar pe 'ls bigotis, si no fós que may me 'ls hi deixat.

—¿Pero si aixó ja ho sabem.!

—Després ja sabéu que 'n Guillemet y en Joanet, que venian cada dia, no han vingut may més.

—Ja fa quatre ó cinch dias, digué Angela trista.

—Jo, com que ja m'ho vaig pensar, continuá 'l mestre, no vos vaig dir re fins que avuy lo senyor Pere, estranyantse de que 'ls nins no vinguessen, m'ha dit que anés a véuer lo que suchseia, perque ell no podia anarhi, y tot xano xano me n'hi vaig.

—Endavant.

—Arribo a la casa, entro, y trovo 'l metje que 'n sortia.

—¿Qué hi ha, senyor doctor?

—Surto de véuer en Guillemet y en Joanet, que no m'agradan gaire.

—¿Y aixó?

VIII.

Un cap de núvol.

¡Ay infeliz de la que nace hermosa!

ARGENSOLA.

Mentres lo caleser arregla 'l caball en l'estable y Lluís y Pona s'apostentan en l'hostal, anem a casa d'Angela.

Tots se trovan en lo primer pis.

A prop de la finestra, per la qual unas brancas de passionera fins s'atreveixen a entrar en la sala, hi ha un bressol ab un nin que dorm.

Al costat del bressol, Angela, fent mitja, llansava un dolcissim sonrí, arrancat sens dupte per lo plaher que li causava 'l contemplar la boniquesa del nin que dormia. Pere, llegint assentat, apoyava 'l seu front sobre sa ma dreta y 'l colzer demunt la taula com si medités lo que llegia.

En Geroni y la Llucia que s'ajudavan a passar las anellas de las cortinas per las barretas, s'estavan devant del balcó parlant baix.

Ni la Llucia ni en Geroni eran fills de B., y cada un dels dos ho era d'un poble distint, y, com es molt natural, cada hu volia que 'n lo seu poble tot fós millor que 'n lo de l'altre.